

VĚTRNÍK

Ročník XLV.

Pondělí 13. října 2014

číslo 4.

Zakoukala jsem se do vás

Já se do vás zakoukala, volala z otevřeného okénka auta Eva Holubová, když potřetí objela vysoký kostel, aby se někdy zase vrátila zpět. Právě tato sympatická herečka byla nedělním hostem přehlídky. S moderátorem besedy Milanem Schejbalem probrala svá léta studentská, první angažmá, přátelství s Bobem Kleplem i filmování.

Už z besedy odcházela dojatá vřelým přijetím zdejšího publika a rozhodla se ještě chvíli ve Vysokém pobýt. V družném rozhovoru na malém sále se chvíle proměnila v dobu přesně časově neohrazenou a možná by tu Eva Holubová i zůstala, kdyby ji Milan Schejbal telefonem nehonil na pondělní zkoušku. *jn*

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	PEKLO s. r. o., aneb někdo si	velký sál
9:00	myslí, že čert se má...	
9:00	Sloupnice	
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Nemocnice
13:30	loučení Brtnice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Ražice	před divadlem
15:00	vítání Libice nad Cidlinou	před divadlem
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
16:00	Defilé Pohárku SČDO	velký sál
16:30		
17:00	Vítězné výstupy národní soutěže	
19:30	PEKLO s. r. o., aneb někdo si	velký sál
20:00	myslí, že čert se má...	
20:30	Sloupnice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze: Martin Vokoun

Woody Allen, Central Park West DS Bezchibi, Brtnice

Woodyho Allena asi není třeba nijak představovat. S jeho dílem se jistě alespoň jednou setkal každý z nás. Woody Allen je geniální scénárista, režisér, herec a dramatik. Kromě převodu jeho původně filmových scénářů na jeviště (např. **Sex noci svatoján-**

nejblíže pojmenování anekdota – nepohybujeme se ani na poli psychologického realismu (typického např. pro Tennessee Williamse), ani na poli grotesky či frašky. Nicméně z obou těchto principů Allen svým způsobem čerpá. Jeho postavy rozhodně

Figury na šachovnici hry **Central Park West** jsou jasně načrtnuté. Kromě toho, co je spojuje (jsou to lidé z lepší newyorské společnosti – soudě podle adresy, na které bydlí, i podle zmíněných obchodů, kde nakupují, a restaurací, které navštěvují), jsou tu i jasné charakteristiky individualit – úspěšná psychoanalytička Phyllis, která „odhadne problém u každého, kromě sebe“, její přítelkyně Carol, o níž autor ústy jiných postav říká, že její jedinou zálibou je nakupování, neúspěšný maniodepresivní spisovatel Howard, advokát Sam, o kterém ženy mluví jako o nadsamci, a na závěr samozřejmě krásná, ale nezletilá Julie toužící prorazit v Hollywoodu. Tyto figury autor dokonale prokombinovával na graduálním a bláznivém setkání, jehož hlavním tématem je nevěra. Pokaždé, když se zdá, že některá z postav vítězí, přijde nečekaný zvrat a dosavad-

ské nebo **Výstřely na Broadwayi**) napsal také několik původních divadelních. Nejznámější je pravděpodobně **Zahraj to znovu, Same**. Napsal také trilogii tzv. „newyorských jednoaktovek“ pojmenovaných podle míst, kde se odehrávají. Patří sem **Old Sybrook**, **Riverside drive** a právě **Central Park West**.

Allanovy scénáře (filmové i divadelní) nesou několik charakteristických rysů – autor v nich většinou nahlíží své postavy jaksi zvenku a předvádí nám je v defilé nekombinovatelných typů a nepředvídatelných (často až absurdních) situací. Pro jeho scénáře je typická prvotní intelektuální konstrukce, která je velmi často naplněna humorem, jenž se zakládá zejména na ironii (dost často také sebeironii) a cynismu a řeší poměrně zásadní otázky o existenci člověka a světa. Ne náhodou Allen obsazuje sám sebe ve svých scénářích do postav ztracených, „marných“ intelektuálů – i zde je cítit sebeironie pro něj tolik typická.

Pokud bychom chtěli **Central Park West** zařadit žánrově, je asi

nejdou jen figurky – stojí na pevném psychologicko-realistickém základu, ale jejich myšlení a jednání musí probíhat velmi rychle a briskně, jako v těch nejlepších fraškách, abychom se (a teď se vrátíme k onomu pojmenování „anekdota“) přes nečekané zvraty, změny a díky pointování dílčích situací dostali k závěrečné pointě celé inscenace.

ního vítěze vrhne na dno. Toto všechno pak ve vzrůstajícím tempu a s přibývajícími osobními invektivami míří k nezadržitelnému konci v podobě výstřelu a nečekané pointy: záletný manžel nakonec přijde o všechny avantýry, zůstává v moci zákonité manželky a zcela paradoxně je za to rád.

Ke cti brtnického souboru bu-

diž, že našel tolik odvahy a do inscenování Allanova **Central Park Westu** se pustil, ale nepodařilo se mu vyvarovat problémům, které náročné inscenování přináší. Na první problém si zadělali již úpravou textu a výškrtnutím poměrně zásadních informací o jednotlivých postavách (např. to, že Howard je manio-depresivní psychotik se sklony k sebevraždám – tím pádem není podloženo jeho jednání s pistolí, ani Carolina věta o projevech „manické fáze“ - nehledě na to, že samotný Howard se v danou chvíli rozhodně manicky nechová). Stejně tak bohužel hercům nepomáhá ani režie, která leckdy místo tvorby mizanscén a aranžmá nápomocných pro situaci a její řešení nechává postavy jen

postávat nebo sedět. A poslední věcí je samotná tvorba situací a mikrosituací a jejich pointování, které se bohužel ne vždy daří. Důležité je ono „ne vždy“. Zejména začátek hry poměrně vychází. Hlavně představitelka Phyllis (Bohuslava Beránková) dobře zachází s již zmíněnou ironií a pointováním slovních fórů a má odůvodněné jednání ve vztahu k tématu své postavy. S každou přibývajícím postavou se situace stává méně nápaditě řešenou a tím pádem nepřehlednou. K celkovému vyznění pak ani nepomáhá velmi pozvolný tempo-rytmus inscenace, který má svým způsobem opačnou tendenci, než by mít měl – místo toho, aby hra postupně gradovala k bláznivému závěru, její tempo nao-

pak postupně upadá a pauzy mezi replikami jsou čím dál tím delší.

Na závěr si dovoluji drobnou osobní doušku – hra **Central Park West** není pro inscenátory jednoduchým „oríškem“. O to víc si však vážím odvahy souboru, že se do ní pustil. Myslím si, že je zde položený jistý základ a na něm se dá postupně stavět. Pokud soubor bude mít chuť a energii se s touto hrou ještě zabývat a hledat v ní jednotlivé situace, nebude to dle mého názoru marná práce.

Řekli půdičkáři

Text Woody Allena je dráždivý, jeho přečtení může být lákavé. Pokud se rozhodneme tohoto autora inscenovat, měli bychom najít klíč k vedení herců, kteří by neměli podlehnout psychologickému realismu, ale hledat míru stylizace. Důležitým znakem textu je značná dávka autorovy sebeironie, která v inscenaci byla málo výrazná. Text konverzačního typu vyžaduje co nejlepší jevištní řeč.

KDP mladým

Zhlédli jsme divadelní představení **Central Park West**, které nás, bohužel, zklamalo. Připadalo nám, jakobychom nebyli na představení, ale na třetí zkoušku souboru. Scéna byla chudá. Text byl plný vulgarismů, které byly souborem podány nemístně, někdy až nevкусně. Nejsme si jistí, zda nastala chyba v inscenaci, kterou jsme zhlédli, či nás k rozpakům vedlo něco jiného. Z celého představení bychom vyzvedli postavu psychoterapeutky, která byla dobře zinscenovaná. Představení bychom shrnuli jako chaotické, špatně zvládnuté a lacině sehrané.

ANKETA

Pavlinka Schejbalová, rozená Morávková, se v současné době pohybuje v kruzích kolem divadla profesionálního i ochotnického. Ale začínala na prknech jeviště vysokého divadla. Jak si na to vzpomínáš?

Strašně krásně na to vzpomínám. Celé dětství jsme trávily tady v divadle se Zuzkou Vavřkovou. Lítaly jsme v hledišti, tvoje maminka nám vždycky vyhubovala, my jsme se ukáznyly, ale byly jsme úplně šťastný, když nás uvolnily ze školy. Mohly jsme uvádět na přehlídce – to byla vlastně taková moje první funkce. Uváděly jsme, trhaly lístky u vchodu a pak vodily lidi až na místo. Náš táta a Honza Vavřka nás chodili kontrolovat. A my jsme se vždycky hrozně styděly ty lidi vodit až do řady. Vždycky jsme říkaly, vždyť oni to přece vědí... To byl přesně ten pubertální věk, kdy nám tohle připadalo děsně trapný. A pak jsem začala dělat hostesku souborům, kolikrát jsme čekaly do noci, až soubor přijede. Pobejvaly jsme tady s nimi tři dny. Nahoře na půdičce jsme se učily řeč před oponu, nastydly jsme, protože tam byla zima. A když se rozjel Kurz praktické režie, naskočila jsem do něj.

A tady po divadle jsou různé slogany, které jsme se Zuzkou stvořily. Hlavně v technice, kde, už netuším, ve kterém roce, byla založená kanajda, a tam jsme to vyzdobovaly se Zuzkou a vedly jsme protikuřáckou kampaň. Bylo tam třeba: Políbit kuřáka je jako olíznout popelník – a jednoho kuřáka mám vlastně teď doma, že...

Taky jsme byly v tanečním kroužku, tehdy se ještě dělalo předtančení, před divadlem se v párech tančily lidové tance a pak jsme vyzývaly vítané soubory do kola....

Vždycky jsme se sem s tátou na přehlídku nastěhovali. Měla jsem takový velký černý kufr a domů jsme chodili jen spát, ze školy rovnou sem. A potom jsme byly ze školy uvolněné a byly jsme hrozně důležité. Spoustu legrace jsme tady zažily a začala tu mnohá přátelství na celý život.

PeHe

Jak si Francouz vybral Američana Michal Lurie, DS Bezchibi Brtmice, režisér Central Park West

Lurie se jmenujete?

Čte se to „luri“, francouzsky...

Jó, Francouz?

No jo....

Jak jste se dostali k Woody Allenovi? To je přece Američan...

Náhodou se mi do ruky dostal scénář a řekl jsem si, že to chci hrát.

A jak se vám to hraje?

Výborně. Máme to na repertoáru s přestávkami něco přes dva roky, protože nám do hry zasáhlo těhotenství. Takže tady ve Vysokém to bude od oka asi patnácté představení. Zkoušeli jsme ho asi půl roku jako víceméně každou hru. Moc se nám tohle představení líbí. Mezitím jsme udělali i další věci, ale tohle si zahrajeme tak jednou za pár měsíců.

S jakým očekáváním jste jeli do Vysokého?

Ani vlastně nevím, co si mám představit a očekávat. První domy jsou dobrý, je vidět, že ta atmosféra tady je, že to tady tou přehlídkou a divadlem vůbec

žije, a to je super. Já jsem trochu věděl, co mě tady čeká, já osobně tu nejsem poprvé, takže jsem trochu věděl, do čeho jedu. Ani to není naše první přehlídka. A co čekáme? Bezva je, že je tu vždycky plné hlediště, lidi jsou fajn a tak se těšíme, že si zahrajeme. A jak to dopadne zítra, to už je ve hvězdách.

Tak zlomte vaz.

PeHe

Rolníčky - Vánoce nebo Kašpárek?

Letošní přehlídka běží ve znamení loutek, a tak při vymýšlení, jak označit účastníky, padl nápad na rolníčky, symbol Kašpárka. Rolníčky by byly, ale co dál? Osobně si myslím, že mívám dobré nápady. Ovšem realizace čehokoliv, co je spojeno s výtvarnem, je pro mě oblast vyššího umění.

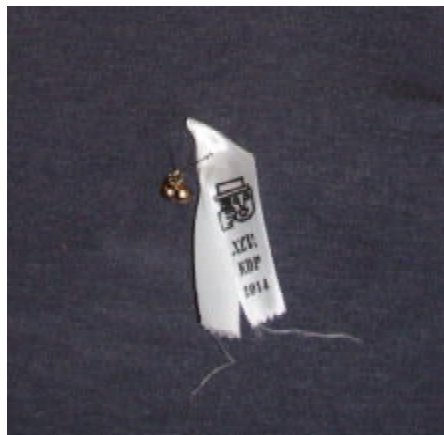
Naštěstí je v divadle i Ajka Dvořáková. Ujala se celého „projektu“ a mně se ulevilo o jednu starost.

Stálo to hodně piplavé práce, ale stojí to za to. Po všech místech, kde se pohybuji účastníci přehlídky, se tím pádem ozývá jemné zvonění. A to je dobře, protože i zvonění je symbolem divadla.

Obzvlášť ve Vysokém, kde se

zvonkem se zahajují slavnostní setkání, ranní semináře a samozřejmě loutkové představení. Ajko, díky tobě a tvým pomocníkům. Budu se moc těšit na další roky spolupráce.

SH

Hrajeme o život – budete hrát s námi?

Možná jste si všimli, že mezi tabulemi představujícími sponzory přehlídky, se objevila jedna, na které je napsáno Hrajeme o život. Toto logo zřejmě bude vidět v budoucnu na přehlídkách nebo ochotnických představeních více. Jedná se totiž o zcela nový nadační fond, který bude pomáhat zejména divadelníkům, pokud těžce onemocní a pojišťovna jim nebude moci nebo nebude chtít pomoci.

Nadační fond Hrajeme o život vyplynul z původního konta Franta, na které kamarádi, divadelníci i nedivadelníci, posílali dle svých možností finanční částky, jež pak František Zborník využil na léčbu svého zhoubného rakovinného nádoru v protonovém centru, jíž nemohla financovat zdravotní pojišťovna, protože neměla ten správný „šuplík“. A protože František všechny peníze nevyužil, stal se ten zbytek základem nového nadačního fondu s názvem Hrajeme o život, který byl vyhlášený před dvěma týdny na sokolovské Čurdě a konto začne fungovat za deset dní. Teď vše záleží na formálních záležitostech, na formulaci základací listiny apod. „Na kontě Franta zůstalo zhruba 600 tisíc korun, které jsem nevyčerpal a doufám, že už ani nebudu muset čerpat. Nový fond by měl pomáhat lidem, kterým nemůže nebo nechce pomoci zdravotní pojišťovna a oni přichází o kvalitu života kvůli těžké nemoci. Podle nadačního statutu by uživatelé příspěvku z nadačního fondu Hrajeme o život měli být lidé z kulturních neziskových organizací,“ říká František Zborník

Jakmile bude zaktivována zřizovací listina, bude založeno nové, transparentní konto nazvané stejně jako fond - Hrajeme o život a zveřejní se jeho číslo. „Vyzveme ty soubory, které se už přihlásily, že chtějí pomáhat, aby odehrály nadační představení a jeho výtěžek poukázaly na konto. Ve statutu je napsáno, že členským souborem nadačního fondu se stane ten, který každý rok na konto poukáže 2000 korun. Pro členy – jednotlivce je výše ročního vkladu 500 korun. A v tom okamžiku si pak lidé budou moci zakoupit propagační předměty s logem fondu, které na vysoké přehlídce zatím pouze představíme. Věřím, že tímto způsobem budeme moci každý rok pomoci asi tak pěti lidem docela zásadně,“ říká Zborník.

Fond má ze zákona svou dozorčí radu a má i svou odbornou komisi, jejímiž členy jsou částečně také odborní lékaři. Oni budou posuzovat žádosti o pomoc podle stanovených pravidel. „Žadatel musí dodat svou zdravotní dokumentaci, komise prověří i to, zda opravdu nemůže pomoci pojišťovna, protože rozhodně nemíníme suplovat stát, a jsme schopni zjistit také sociální situaci žadatele. Vypadá to sice nesmírně složitě, ale vše vyřídí-

me do dvou týdnů a na základě našich zjištění správní rada fondu rozhodne, zda přispět, či ne a v jaké výši,“ vysvětluje František Zborník, který si plně uvědomuje riziko, že bude třeba některé žádosti o pomoc odmítnout. Že bude velmi těžké a nepříjemné říkat ne lidem, kteří se budou cítit oprávnění o pomoc požádat. Ale vždy ta rozhodnutí vyjdou z posudků a z míry zdravotního zatížení.

Jakmile fond začne skutečně existovat a fungovat, bude na www.amaterskascena.cz i na facebooku zveřejněný kontakt, aby všichni zájemci, kteří chtějí přispět, věděli jak a kam.

V budoucnu se logo Hrajeme o život bude na akcích ochotníků objevovat stále častěji. Jakmile jej uvidíte, pak vězte, že jde ku příkladu o benefiční představení a částka, kterou jste zaplatili za vstupenku, poputuje na stejnojmenný nadační fond. K pomoci se připojuje také Národní přehlídka venkovských divadel Krakonošův divadelní podzim 2014, a to tak, že na závěrečném bále - Sejkoráku uspořádá tombolu. Hodnota lístku v tombole bude dobrovolná a ceny, vzhledem k bálu divadelníků, vtipné.

jn

Schejbal úkoluje Kolínského

Vítání probíhalo v neděli trochu jinak, než obvykle. Protože soubor ze Sloupnice dorazil až ve večerních hodinách, byli na divadelních schodech vítání protagonisté odpolední besedy – herečka Eva Holubová a režisér Milan Schejbal. Starosta spolku Karel Bárta st. připomněl, že vstupenky na besedu s herečkou byly prodány v okamžiku, kdy se proslechlo, že do Vysokého dorazí. Ředitelka přehlídky Svata-va Hejralová konstatovala, že zvláště ráda vítá ve Vysokém Milana Schejbalu s chotí, protože to se opravdu nepovede každý den. A poté i místním vyjádřila vděk za to, že čtvrtina města v neděli odpoledne nelení a přijde vítací ceremoniál podpořit.

Eva Holubová poděkovala za skvělou atmosféru s tím, že je velmi dojatá a nadšená tím, že ještě existuje to, co našla tady. A Milan Schejbal se také nenechal připravit o slovo a připomněl, že doufá v příznivé hodnocení poroty: „Jsem zvědav na noční půdičku Rudy Felzmannu a na pondělní rozborový seminář. Zvláště upozorňuji Petra Kolínského, že odpolední představení s Evou bude vyloženě zajímavé po stránce scénografické.“

jn

Bez mého svolení nikam nepude!

Druhé loučení patřilo souboru DS J. K. Tyl Meziměstí. Loučila se Svatka Hejralová za přípravný výbor a Hanka Dohnalová za SČDO. Obě si vybraly chlapi, každá toho svého, a předaly jim Kašpárka z Poniklé a video. Meziměstí konstatovali, že do Vysokého jezdí velmi rádi, ale že letos byli vysloveně zklamaní, zvláště mužská část souboru, když pochopili, že vyfasovali jako hostesa chlapa a ne krásnou holku.

Hostes – chlap Kája celý zardělý nechtěl opět prozradit, co se vlastně po představení dělo a co soubor vyváděl, avšak hosté tak zarytě nemlčeli: práskli na Káju, že ačkoliv si on myslí, že sbalil jejich krásnou herečku, opak byl pravdou. Lepá děvča byla na krkonošského chasníka nasazená s jediným cílem – v Meziměstí chybí mladý, štíhlý herec a tak si vyhlédli Káju.

„Jako starosta souboru a jako otec říkám, že bez mého výslovného svolení nikam nepojede!“ rázně se ohradil Karel Bárta starší a obměkčit se nechal teprve

slibem, že dostane pozvání do Nádražního divadla v Meziměstí, protože on je železničář a mašinfíra.
jn

Za loutkáře...

Přiznám se vám, že jsem si se strašnou chutí svoji loutku odvodila i odříkala. Přece jenom vodění ocasu Lucifera zas až tak neuspokojuje, i když v tomto představení vlastně taky.

Zkrátka, hrálo se nám báječně, budu na to rádi vzpomínat a určitě až bude 95. výročí loutek, hrajem zas!

SH

Musím za všechny loutkáře poděkovat obecenstvu druhého nočníkového loutkového představení.

Nepamatuji tak vstřícné a radující se diváky! Na začátek vyvolávali Kašpárka, měli strach, že se ztratil, netušili, že vzadu vypověděla službu veškerá světelná technika. Těsně před otevřením se přišlo na to, že chybí zahajující postava jistého nejme-

novaného matadora J.V.st. Přihlízející obsluha kuchyňky O.N. byla vytažena na bidýlko, dostala text s příkazem: čti tohle! A začalo se. Opona se zdvihla a ozvalo se jéjéjé...

Za potlesku, smíchu a obdivu jsme se úspěšně dohráli ke čtvrtému dějství. To si zase vzpomněl čtrnáctidenní synek hodné princezny Dobromily, že má hlad, a maminka musela domů.

Ze sametové jsem se vyškrábala jako občanka a to si vzít nedám

Hostem letošního Krakonošova divadelního podzimu byla herečka Eva Holubová. S ní a s Milanem Schejbalem v roli moderátora strávili diváci v sále divadla Krakonoš více než příjemné půl druhé hodiny nabitě vtipem a lidským povídáním.

Eva Holubová byla přijatá na DAMU až na třetí pokus, a to z důvodů více než překvapivých. „Poprvé jsem si to zkazila sama, protože jsem slavila s kamarády už po prvním kole a zapoměla přijít na druhé. Při druhém přijímacím řízení jsem zaujala profesora Nedbala, který ale druhé kolo prospal. A ty třetí přijímací jsem si už pojistila. Nedbal sice druhé kolo prospal zase, ale pak žádal samotného ministra, aby mě vzali,“ vzpomíná herečka, která prošla mnoha zajímavými ochotnickými divadly v době totalitní, mezi něž patřil například legendární Sklep, a od sametové revoluce se bez ní neobejde jediný film, který stojí za to, aby jej divák viděl víckrát, jak podotkl moderátor Schejbal, jenž kromě výčtu divadelních úspěchů připomněl poměrně podrobně i hereččinu filmografii, získal Českého lva za vedlejší roli ve filmu Ene bene a dvě nominace na stejnou cenu (Knoflíkáři a Pelíšky) i cenu za hlavní ženský herecký výkon ve snímku Účastníci zájezdu na festivalu Tribeca v New Yorku.

Havel mi zkazil kariéru

Eva Holubová hrála také ve filmu Václava Havla Odcházení z roku z roku 2011. „Vím, že Havel nebyl nikdy spokojený s žádným provedením svých her a tímhle filmem si své představy zrealizoval,“ vzpomíná herečka a dodává, že chtěla do angažmá v Divadle Na Zábřadlí a protože kamarádila s Olgou Havlovou, tak se jí se svým přáním svěřila. „Když se to tak po tom sametu mlelo, povídala jsem Olze, to by se mohl Havel vrátit na Zábřadlí a to by mě mohl vzít s sebou ne? A Olga vrtěla hlavou. On chce ten blázen ministerstvo kultury - povídám a ona říká: ne, jde na

Hrad. A tak mi Havel zkazil kariéru,“ svěřila se s vážnou tváří divákům ve Vysokém. Nicméně v Divadle Na Zábřadlí skutečně hrála, než odešla na volnou nohu, protože si chtěla sama rozdělovat čas pro rodinu a práci.

Siciliánka

Kariéra Evy Holubové stoupla po roce 1989 strmě vzhůru, což s sebou neslo i jistou ztrátu soukromí. A tak zakotvila v malém městečku na Sicílii, kde si koupila s manželem letní dům. „No dům, domek je to, taková bouračka, která nebyla drahá, ale většinou se předpokládá, že nový majitel do ní bude investovat. Tak to se nestalo, nemáme tam ani vodovod a tak každý den jezdím s vozíkem naloženým ka-

nystry pro vodu do nedaleké barokní kašny. Ale užívám si, že mě tam nikdo nezná, jsem tam pro ně paní Eva z Prahy, což je asi někde v Polsku. Užívám si ty skvělé vztahy mezi lidmi bez závisti, to, že se tam pořád něco děje,“ popisuje své letovisko Eva Holubová a dodává, že i to se jí hned zalíbilo na Vysokém. „Mě jste opravdu velmi dojali tím, jak jste schopní tady každý rok uspořádat takový festival, na který se přijde podívat minimálně čtvrtina města. To se mi líbí,“ uzavírá úspěšná filmová, televizní, ale hlavně divadelní herečka, jež nyní exceluje v představeních Hvězda nebo v Rande s duchem s Oldřichem Víznerem v příbramském divadle.

jn

Scénograf hodnotil i barvu rtěnky

Peklo v hotelu Westminster Raye Coonehy nám v sobotu zahrál divadelní soubor J. K. Tyl z Meziměstí hned dvakrát. Odborná porota se věnovala večernímu představení, které bylo divácky velmi úspěšné, což se projevilo i na rozborovém semináři. Máša Caltová pochválila obrovské herecké nasazení s poznámkou, že začátek by mohl být ve větší pohodě a těšení se, přičemž by se tempo mělo zrychlovat. Bylo by třeba více vyzdvihnout momenty oddechnutí si po vyřešení překerní situace, aby mohlo zapůsobit další nečekané zauzlení, čímž by vyniklo vrstvení absurdních situací, do kterých se postavy dostávají.

Kolem temporytmu se vlastně točilo téměř vše, co na malém sále zaznělo. Martin Vokoun označil tempo večerního představení za zdařilé, ale bylo by třeba doladit ještě rytmus, který se občas ztrácel. Upozornil také na to, že herci nereagovali na smích diváků a hráli dál, takže některé věty zcela zanikaly.

Podle Lenky Láznovské by měly být více zřetelné typy postav, aby bylo jasnější, proč ten a ten člověk jedná tak, jak jedná – na hercích musí být vidět, že situace opravdu řeší, jak nejlépe v danou chvíli mohou.

Scénograf Petr Kolínský navrhl, že by se mohlo více pracovat s barevným rozdělením prostoru, aby se jednotlivé pokoje od sebe lišily. Jinak ale byla „šestidveřová“ scéna vyřešena velmi dobře a stejně tak příchoď a odchody, kde byla kratičká prodleva nechávající diváka v napětí, které dveře se otevřou vzápětí. Protože chyb nebylo mnoho, všiml si i takového detailu, jako je barva rtěnky – u jedné postavy by měla být výraznější. A negligé by mělo být červenější.

Když dostala slovo režisérka inscenace Irena Kozáková, s úsměvem reagovala na všechny připomínky – problémů s temporytmem si je vědoma a cítí to stejně, při zkouškách prý sami měli pocit, že na jevišti „chrápou“. Nevýraznou barvu negligé nám vysvětlila tím, že se ho již dvakrát pokoušeli obarvit načerveno, ale při praní pak obarvilo vše ostatní a samo se vrátilo k původní růžové. Na výrok Rudolfa Felzmana (kterému vadilo, že hlavní představitelé mají velká břicha a diváci se smějí jen tomu) zareagovala tím, že dohromady mají v souboru i s techniky asi sedmnáct lidí, proto je těžké vybrat dva třicátníky-

svalovce. Nicméně nikomu jinému tento „posun“ nevadil a nikoho to nepohoršovalo. Nad čím ale sama režisérka na okamžik zaváhala, byla úprava textu, kde vyškrtala mnoho postelových a koupelnových scén. František Laurin ji však ujistil, že zrovna toto bylo provedeno precizně a bez chyby.

Jistě se se mnou shodnete na tom, že tento soubor vybral hru, která jim opravdu sedla. A pokud doladí ty drobné chybičky, bude Peklo v hotelu Westminster inscenací, na niž budou diváci vzpomínat ještě mnoho let.

šv

Díky!

Na Evičku Holubovou
Nebylo nás málo –
Sál doslova nadupaný,
Mnoho dalších stálo!

Děkujeme za to, že tu
Byla tahle paní –
Za osobní, za herecké –
Lidské povídání.

Budeme se za rok těšit,
Že zas rádi povstanem,
Až vyslechnem povídání
(se Schejballem Milanem).
jh

ih

VOBSKOČÁCI!
Vyhledáte-li pravou půlku (jh),
můžete si zakoupit tričko!
Jestlipak někdo přivezl kámen do
pyramidy? Příspěvky!!!!
V úterý v 17.30 u Albíny
jako loni!

Listárna

Vážení divadelní přátelé!

Po skvělém příteli Janu Hejralovi Vám v zastoupení naší firmy zasílám malý příspěvek na uspořádání Vaší úžasné přehlídky. Přikládám též dva věcné dary pro oceněné divadelníky.

Vzhledem k tomu, že se letos, bohužel, nebudu moci osobně dostavit, posílám na dálku „Zlomte vaz!“

V dokonalé úctě navždy Váš
 Vladimír Mátl

Deset zastavení divadelního jara

Dalším postupovým bodem byla přehlídka v Trhových Svinech. Jižní Čechy měly termín 11. až 13. dubna 2014. Rád tam jezdím, jsou tam příjemní lidé, divadélko tak akorát, loutková scéna hodně podobná naší. Prostě se tam cítím jako doma. Letos jsme měli naplánovanou cestu na sobotu 12. 4. Zrovna byl termín automobilových sprintů u Příbrami. Ale bohužel jsme končili až v 17.30 a do šesté jsme divadlo nemohli stihnout. Tak alespoň k obsahu.

V porotě měl být Jiří Andrlé,

ale omluvil se. Porota tedy měla složení: režisér René Vápeník, ředitelka a produkční Divadla Mlejn Dagmar Roubalová a absolventka divadelní vědy na Filozofické fakultě UK Praha Sandra Milčinská. Na jevišti se vystříдалo celkem šest jihočeských ochotnických souborů.

Divadelní spolek Podkova z Kovářova odehrál pohádku JAK DOSTAL KUBA MARJÁNKU ZA ŽENU, ŽAS Homole hru NAŠE LUCERNA, Suchdolské divadlo uvedlo hru EDUDANT A FRANCIMOR, Fikar Naděj-

kov pohádku KOUZELNÉ RUKAVICE, Ražický hravý spolek bláznivou komedii NA SPRÁVNÉ ADRESE a Divadelní soubor Rolnička z Hořic na Šumavě do třetice uvedl pohádku ŽENICH PRO ČERTICI aneb SEDMIMÍLOVÉ BOTY.

Porota nominovala Ražický hravý spolek na Národní divadelní přehlídku Krakonošův divadelní podzim do Vysokého nad Jizerou a k postupu ještě doporučila dva soubory, ŽAS Homole a Suchdolské divadlo.

PeHe

Co je psáno v divadelní kronice

Devadesátileté výročí loutkové scény slavili Vysočáci už od léta. Potvrzením vážnosti výročí bylo udělení Čestného uznání Matěje Kopeckého za zásluhy o české loutkářství Janu Vaverkovi st. z DS Krakonoš.

Jan Vaverka st. je členem DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou a jeho někdejší starostou. Hraje v činoherních i loutkových představeních. Do vysockého divadla přišel poprvé před čtyřiceti lety. „Podle dochovaných zápisů seděl tehdy v pokladně divadla se svou budoucí ženou. Tehdy se slavilo padesát let loutkové scény,“ usmívá se Svatava Hejralová.

A tak při letních oslavách loutkového divadla ve Vysokém převzal Jan Vaverka st. z rukou Jana Müllera ze Skupiny amatérských loutkářů při SČDO Čestné uznání Matěje Kopeckého za zásluhy o české loutkářství. Dojatý divadelník tehdy přidal vzpomínku z dob, kdy ještě mezi Krakonošáky nebyl, ale seděl s ostatními dětmi v hledišti při loutkových představeních: „V sále stála taková velká paní s proutkem a kdo vyrušoval, toho šlehl. Ale já nedostal, byli tam jiní zlobivci. Třeba takový, co okusovali jablko a pak hodili ohryzkem po Škerholoj...“ vypráví oceněný loutkář a mudruje, jak se k té ceně postavit. „Takový ocenění dostávají lidi, se kterými se pak natočí rozhovor a když přijde jejich hodina, pustí ho v televizi,“ říká Jan Vaverka st., který je také držitelem Zlatého odznaku J. K. Tyla. Ale pro budoucnost je jeho jméno zachované i jinde, a to nesmazatelně. „Jsem tu zvěčněněj vzadu. Na jedné kulise loutkové scény je napsáno: Honza Vaverka chodil dycky, ale dyckiny pozdě!“

Výstava popisující historii loutkové scény DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou, dokumenty i fotografie z představení a ze zákulisí či zájezdů, například do Francie, plakáty i historické marionety na půdičce divadla Krakonoš budou k vidění až do jarních prázdnin 2015.

jn

úterý 14. října 2014		
kdy	co	kde
8:30	Čarovný kámen	velký sál
9:00		
9:30	Libice nad Cidlinou	
	seminář	malý sál
10:30	Čarovný kámen	velký sál
	Libice nad Cidlinou	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
	KDP Mladým	nemocnice
13:30	loučení Sloupnice	malý sál
	loučení Libice nad Cidlinou	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
16:00	Na správné adrese	velký sál
16:30		
17:00	Ražice	
19:30	Na správné adrese	velký sál
20:00		
20:30	Ražice	
22:00	seminář KDP	půdička
23:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XLV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, Komiks Aleš Hejral, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč